

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

13. října 2022 *

„Řízení o předběžné otázce – Sociální zabezpečení migrujících pracovníků – Nařízení (ES) č. 883/2004 – Článek 11 odst. 3 písm. a) a e) – Osoba s bydlištěm v jednom členském státě vykonávající zaměstnání v jiném členském státě – Pracovní smlouva(y) uzavřená(é) s jedinou agenturou práce – Dočasná přidělení k výkonu práce – Mezidobí – Určení právních předpisů použitelných v mezidobí mezi dočasnými přiděleními k výkonu práce – Skončení pracovního poměru“

Ve věci C-713/20,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Centrale Raad van Beroep (odvolací soud ve věcech sociálního zabezpečení a veřejné služby, Nizozemsko) ze dne 17. prosince 2020, došlým Soudnímu dvoru dne 24. prosince 2020, v řízení

Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank,

proti

X,

a

Y

proti

Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank,

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení A. Prechal, předsedkyně senátu, M. L. Arastey Sahún, F. Biltgen (zpravodaj), N. Wahl a J. Passer, soudci,

generální advokát: G. Pitruzzella,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

* Jednací jazyk: nizozemština.

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank G. J. Oudenesem a H. van der Mostem, jako zmocněnci,
- za nizozemskou vládu K. Bulterman a P. Huurnink, jako zmocněnkyněmi,
- za Evropskou komisi D. Martinem a F. van Schaik, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 17. března 2022,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 11 odst. 3 písm. a) a e) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 ze dne 29. dubna 2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (Úř. věst. 2004, L 166, s. 1, a oprava Úř. věst. 2004, L 200, s. 1; Zvl. vyd. 05/05, s. 72).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci dvou sporů, prvního mezi Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank (správní rada sociální pojišťovny, Nizozemsko) (dále jen „SVB“) a X, druhého mezi Y a SVB, ve věci odmítnutí SVB přiznat X a Y sociální dávky na základě nizozemského systému sociálního zabezpečení.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 Cílem nařízení č. 883/2004, které vstoupilo v platnost dne 20. května 2004, je koordinace vnitrostátních systémů sociálního zabezpečení. V souladu s jeho článkem 91 se použije ode dne vstupu nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 ze dne 16. září 2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení č. 883/2004 (Úř. věst. 2009, L 284, s. 1), v platnost, tedy od 1. května 2010.
- 4 Článek 1 nařízení č. 883/2004 uvádí:

„Pro účely tohoto nařízení se:

a) ‚zaměstnáním‘ rozumí každá činnost nebo obdobná situace, která je za takovou považována pro účely právních předpisů sociálního zabezpečení členského státu, v němž taková činnost nebo obdobná situace existuje;

b) ‚samostatnou výdělečnou činností‘ rozumí každá činnost nebo obdobná situace, která je za takovou považována pro účely právních předpisů sociálního zabezpečení členského státu, v němž taková činnost nebo obdobná situace existuje;

[...]“

- 5 Hlava II tohoto nařízení, nadepsaná „Určení použitelných právních předpisů“, obsahuje mimo jiné článek 11 uvedeného nařízení, nadepsaný „Obecná pravidla“, který ve svých odstavcích 1 až 3 stanoví:

„1. Osoby, na které se vztahuje toto nařízení, podléhají právním předpisům pouze jediného členského státu. Tyto právní předpisy se určí v souladu s touto hlavou.

2. U osob pobírajících peněžité dávky z důvodu nebo v důsledku jejich zaměstnání nebo samostatné výdělečné činnosti se pro účely této hlavy má za to, že uvedenou činnost vykonávají. To se netýká invalidních, starobních a pozůstalostních důchodů nebo důchodů při pracovních úrazech nebo nemocech z povolání ani peněžitých dávek v nemoci poskytovaných při časově neomezené léčebné péči.

3. S výhradou článků 12 až 16 se:

- a) na zaměstnance nebo osobu samostatně výdělečně činnou v členském státě vztahují právní předpisy tohoto členského státu;
- b) na úředníka vztahují právní předpisy členského státu, kterému podléhá správní orgán, který jej zaměstnává;
- c) na osobu pobírající dávky v nezaměstnanosti v souladu s článkem 65 podle právních předpisů členského státu bydliště vztahují právní předpisy tohoto členského státu;
- d) na osobu odvedenou nebo znovu povolanou do vojenské nebo civilní služby v některém členském státě vztahují právní předpisy tohoto členského státu;
- e) na jinou osobu, na kterou [jiné osoby, na které] se nepoužijí písmena a) až d)[,] vztahují právní předpisy členského státu bydliště, aniž jsou dotčena ostatní ustanovení tohoto nařízení, která jí [jim] zaručují dávky podle právních předpisů jednoho nebo více členských států.“

Nizozemské právo

AOW

- 6 Článek 6 odstavce 1 a 3 Algemene Ouderdomswet (obecný zákon o penzijním pojištění) ze dne 31. května 1956 (Stb. 1956, č. 281), ve znění použitelném na skutkový stav v původním řízení (dále jen „AOW“), stanoví:

„1. Podle ustanovení tohoto zákona je pojištěna osoba, která ještě nedosáhla důchodového věku,
a

a. má bydliště v tuzemsku;

b. nemá bydliště v tuzemsku, avšak vykonává v Nizozemsku nebo na území kontinentálního šelfu v rámci pracovního poměru činnost podléhající dani z příjmů.

[...]

3. Odchylně od odstavců 1 a 2 může být kategorie pojištěných osob rozšířena nebo omezena obecným správním opatřením.“

7 Článek 6a AOW uvádí:

„Případně odchylně od článku 6 a předpisů přijatých na základě tohoto ustanovení se

- a. za pojištěnce považuje rovněž osoba, jejíž pojištění na základě tohoto zákona vyplývá z použití ustanovení mezinárodní smlouvy nebo rozhodnutí mezinárodní organizace;
- b. za pojištěnce nepovažuje osoba, na kterou se vztahují právní předpisy jiného státu na základě smlouvy nebo mezinárodní organizace.“

8 Z článku 13 odst. 1 AOW vyplývá, že se částka důchodu zkrátí o 2 % za každý kalendářní rok, ve kterém nebyla osoba s nárokem na důchod po dosažení věku 15 let, ale před dosažením věku 65 let, pojištěna.

AKW

9 Článek 6 Algemene Kinderbijslagwet (zákon o obecném režimu stanoveném pro rodinné přídavky), ze dne 26. dubna 1962 (Stb. 1962, č. 160), ve znění použitelném na skutkový stav v původním řízení (dále jen „AKW“), přebírá ve stejném znění článek 6 AOW.

10 Článek 6a AKW uvádí:

„Případně odchylně od článku 6 a předpisů přijatých na základě tohoto ustanovení se

- a) za pojištěnce považuje rovněž osoba, jejíž pojištění na základě tohoto zákona vyplývá z použití ustanovení mezinárodní smlouvy nebo rozhodnutí mezinárodní organizace;
- b) pro účely hlavy 3 tohoto zákona se za ‚pojištěnce‘ považuje i osoba, která není pojištěna a která získala nárok na rodinné přídavky podle nařízení [č. 883/2004];
- c) za pojištěnce nepovažuje osoba, na kterou se na základě smlouvy nebo rozhodnutí mezinárodní organizace vztahují právní předpisy jiného státu.“

BUB

11 Článek 6 Besluit uitbreiding en beperking kring verzekerden volksverzekeringen 1999 (nařízení z roku 1999 o rozšíření a zúžení kategorie osob pojištěných v systému sociálního pojištění) ze dne 24. prosince 1998 (Stb. 1998, č. 746) (dále jen „BUB“), nadepsaný „Dočasné přerušování práce v Nizozemsku“, stanoví:

„V rámci systému sociálního pojištění zůstává pojištěna osoba, která nemá bydliště v Nizozemsku, ale pracuje výhradně v Nizozemsku a jejíž práce je dočasně přerušena:

- a. z důvodu nemoci, postižení, těhotenství, mateřství nebo nezaměstnanosti; nebo
- b. z důvodů dovolené, stávky nebo výluky.“

Skutkový stav v původním řízení a předběžné otázky

Věc týkající se X

- 12 Od 14. ledna 2013 začala X, nizozemská státní příslušnice s bydlištěm v Německu, vykonávat zaměstnání v Nizozemsku prostřednictvím agentury práce. Pracovní smlouva uzavřená s touto agenturou stanovila, že pracovní poměr začne v okamžiku skutečného zahájení přidělení k výkonu práce a skončí automaticky, jakmile na žádost uživatele uvedené přidělení skončí.
- 13 V rámci této smlouvy byla X několikrát dočasně přidělena k výkonu práce, tato dočasná přidělení byla oddělena mezidobími trvajícími nejdéle od 19. října 2013 do 30. března 2014 a po nejkratší dobu od 20. do 25. září 2014, jakož i od 23. do 28. ledna 2015.
- 14 Během těchto mezidobí byla X dobrovolnicí v Nizozemsku a vykonávala neplacenou péči o rodinu. Vykonávala také domácí práce pro své syny, za které dostávala velmi malou odměnu.
- 15 Rozhodnutím ze dne 6. července 2015 SVB sdělila X na její žádost výkaz jejích nároků na důchod na základě AOW, z něhož vyplývá, že dotyčná ke dni 30. ledna 2015 získala podle AOW nárok na 82 % celkového starobního důchodu. V tomto ohledu měla SVB za to, že jelikož X měla bydliště v Německu, byla v rámci nizozemského systému sociálního zabezpečení pojištěna pouze v obdobích, kdy skutečně pracovala pro agenturu práce v Nizozemsku, ale nikoli v mezidobích mezi dočasnými přiděleními k výkonu práce.
- 16 Vzhledem k tomu, že její stížnost proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta jako neopodstatněná rozhodnutím SVB ze dne 21. prosince 2015, podala X žalobu k rechtbank Amsterdam (soud v Amsterdamu, Nizozemsko).
- 17 Rozsudkem ze dne 3. října 2016 tento soud SVB uložil přijmout nové rozhodnutí. S odkazem zejména na rozsudek ze dne 23. dubna 2015, Franzen a další (C-382/13, EU:C:2015:261), rozhodl, že mezidobí mezi dočasnými přiděleními X k výkonu práce je třeba považovat za dobu dovolené nebo nezaměstnanosti ve smyslu článku 6 BUB, takže během uvedených mezidobí se na X vztahovaly nizozemské právní předpisy.
- 18 SVB podala proti tomuto rozsudku odvolání k Centrale Raad van Beroep (odvolací soud ve věcech sociálního zabezpečení a veřejné služby, Nizozemsko), předkládajícímu soudu v projednávané věci.
- 19 Tento předkládající soud uvádí, že vzhledem k tomu, že X nezískala doby pojištění v Německu, nemá v tomto členském státě nárok na starobní důchod.

Věc týkající se Y

- 20 Od 16. července 2007 začal Y, polský státní příslušník, jenž má bydliště s rodinou v Polsku, vykonávat výdělečnou činnost v Nizozemsku prostřednictvím agentury práce, s níž uzavřel po sobě následující pracovní smlouvy, oddělené několika mezidobími.

- 21 Dne 20. července 2015 uzavřel Y s uvedenou agenturou pracovní smlouvu na dobu určitou v délce osmi měsíců, která stanovila, že skončí-li práce v podniku uživatele, bude Y po dobu trvání uvedené smlouvy povinen přijmout vhodnou náhradní práci a že tato smlouva bude ukončena, pokud práci odmítne nebo již nebude k dispozici. Vzhledem k tomu, že tato posledně uvedená situace nastala, uvedená smlouva skončila dne 31. prosince 2015.
- 22 Y, který nepracoval od 1. ledna do 7. února 2016, uzavřel se stejnou agenturou dne 8. února 2016 novou pracovní smlouvu.
- 23 Rozhodnutím ze dne 29. března 2016 SVB informovala Y, že nemá nárok na rodinné přídavky na základě nizozemského systému sociálního zabezpečení za leden a únor 2016, jelikož k prvnímu pracovnímu dni každého z těchto měsíců nevykonával v Nizozemsku výdělečnou činnost.
- 24 Vzhledem k tomu, že jeho stížnost byla zamítnuta rozhodnutím SVB ze dne 20. května 2016, Y podal žalobu k rechtbank Amsterdam (soud v Amsterdamu).
- 25 Rozsudkem ze dne 5. ledna 2017 tento soud žalobu zamítl jako neopodstatněnou. Měl za to, že pracovní smlouva ze dne 20. července 2015 během mezidobí od 1. ledna do 7. února 2016 skončila, a upřesnil, že nebylo prokázáno, že v rámci této smlouvy byla stanovena placená nebo neplacená dovolená. Toto mezidobí tedy nemohlo představovat dočasné přerušení práce ve smyslu článku 6 BUB.
- 26 Y podal proti tomuto rozhodnutí odvolání k Centrale Raad van Beroep (odvolací soud ve věcech sociálního zabezpečení a veřejné služby, Nizozemsko), který je předkládajícím soudem.

Úvahy společné oběma věcem v původních řízeních

- 27 Předkládající soud uvádí, že X a Y byli pojištěni na základě AOW a AKW v obdobích, kdy byli dočasně přiděleni k výkonu práce v Nizozemsku, a že se spory v původním řízení týkají otázky, zda v mezidobí mezi uvedenými dočasnými přiděleními skončila jejich účast na nizozemském sociálním zabezpečení. Tento soud má za to, že za tímto účelem je nezbytné určit právní předpisy použitelné během těchto mezidobí podle nařízení č. 883/2004.
- 28 V tomto ohledu připomíná, že podle čl. 11 odst. 1 nařízení č. 883/2004 podléhají osoby, na které se vztahuje toto nařízení, právním předpisům pouze jediného členského státu, které se určují v souladu s čl. 11 odst. 3 uvedeného nařízení.
- 29 Předkládající soud má za to, že k tomu, aby byl čl. 11 odst. 3 písm. a) nařízení č. 883/2004 použitelný, musí existovat činnost nebo obdobná situace ve smyslu čl. 1 písm. a) tohoto nařízení, která je za takovou považována pro účely použití právních předpisů sociálního zabezpečení členského státu, v němž taková činnost nebo obdobná situace existuje.
- 30 V projednávaném případě přitom situace X a Y v mezidobí mezi jejich přiděleními k výkonu práce nepředstavuje zaměstnání ve smyslu čl. 1 písm. a) nařízení č. 883/2004. Podle nizozemského práva totiž nelze činnosti vykonávané X v Nizozemsku během uvedených mezidobí považovat za zaměstnání. Stejně tak podle uvedeného nizozemského práva Y v uvedených mezidobích nevykonával zaměstnání, neboť jeho pracovní smlouva skončila. Kromě toho nebyla předem dohodnuta žádná neplacená dovolená a pracovní smlouva ze dne 8. února 2016 byla uzavřena na dobu přesahující datum ukončení původně stanovené v předchozí pracovní smlouvě.

- 31 Předkládající soud si tedy klade otázku, zda situace X a Y v mezidobích mezi jejich dočasnými přiděleními k výkonu práce mohou být považovány za „obdobn[é] situac[e]“ ve smyslu čl. 1 písm. a) nařízení č. 883/2004.
- 32 V tomto ohledu uvádí, že pracovní poměry v mezidobích mezi dočasnými přiděleními X a Y k výkonu práce již neexistovaly, takže na ně během těchto období nelze nahlížet jako na zaměstnance ve smyslu nizozemského práva.
- 33 Předkládající soud dodává, že jak vyplývá z rozsudku ze dne 19. září 2019, van den Berg a další (C-95/18 a C-96/18, EU:C:2019:767), členský stát zaměstnání není povinen podřídit migrujícího pracovníka s bydlištěm na území jiného členského státu své právní úpravě sociálního zabezpečení po dobu, po kterou tento pracovník podléhá podle hlavy II nařízení č. 883/2004 právním předpisům sociálního zabezpečení posledně uvedeného členského státu, a to ani tehdy, pokud tyto právní předpisy nepřiznávají tomuto pracovníkovi nárok na starobní důchod nebo rodinné přídavky. Skutečnost, že dotyčné osoby neměly nárok na podobné dávky v členském státě svého bydliště, je tudíž irelevantní.
- 34 Předkládající soud však pochybuje o tom, že právo použitelné během mezidobí mezi dočasnými přiděleními X a Y k výkonu práce musí být určeno na základě čl. 11 odst. 3 písm. e) nařízení č. 883/2004.
- 35 V tomto ohledu tvrdí, že z judikatury Soudního dvora, zejména z bodu 50 rozsudku ze dne 23. dubna 2015, Franzen a další (C-382/13, EU:C:2015:261), vydaného v rámci nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 ze dne 14. června 1971 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství, ve znění pozměněném a aktualizovaném nařízením Rady (ES) č. 118/97 ze dne 2. prosince 1996 (Úř. věst. 1997, L 28, s. 1; Zvl. vyd. 05/03, s. 3), ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1992/2006 ze dne 18. prosince 2006 (Úř. věst. 2006, L 392, s. 1), kterou lze přenést na nařízení č. 883/2004, vyplývá, že osoby, které obvykle vykonávají svou profesní činnost v členském státě, spadají do oblasti působnosti čl. 11 odst. 3 písm. a) nařízení č. 883/2004, dokud tuto činnost definitivně nebo dočasně neukončí, a že se na ně tyto právní předpisy vztahují i ve dnech, kdy tuto činnost skutečně nevykonávají. Okolnost, že existuje pracovní poměr, tak není v tomto ohledu rozhodující. Předkládající soud tedy nevylučuje, že mezidobí mezi dočasnými přiděleními X a Y k výkonu práce, zejména v případě X, ve skutečnosti nepředstavují ukončení jejich zaměstnání v Nizozemsku. Klade si otázku, jaké relevantní faktory by měly být v tomto ohledu zohledněny, zejména pokud jde o lhůtu, od které je třeba mít za to, že osoba, která jako X nebo Y již nemá pracovní poměr, ukončila svou činnost v členském státě zaměstnání.
- 36 Předkládající soud však uvádí, že z bodu 51 uvedeného rozsudku rovněž vyplývá, že osoba podléhá bez dalšího právním předpisům státu bydliště, pokud nevykonává výdělečnou činnost a nemá pracovní poměr, i když ukončila činnost ve státě zaměstnání pouze dočasně, přičemž jedinou výjimkou je, pokud dotyčná osoba pobírá dávku ve smyslu čl. 11 odst. 2 nařízení č. 883/2004.

- 37 S ohledem na tyto skutečnosti se Centrale Raad van Beroep (odvolací soud ve věcech sociálního zabezpečení a veřejné služby) rozhodl přerušit řízení a předložit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
- „1) Musí být čl. 11 odst. 3 písm. a) nařízení č. 883/2004 vykládán v tom smyslu, že zaměstnanec, který bydlí v jednom členském státě a pracuje na území jiného členského státu na základě agenturní pracovní smlouvy, která stanoví, že pracovní poměr končí na konci přidělení a je následně obnoven, zůstává v mezidobí podřízen právním předpisům tohoto posledně uvedeného členského státu, pokud tuto práci dočasně neukončil?
- 2) Jaké faktory jsou v takovýchto případech relevantní pro zjištění, zda se jedná či nejedná o dočasné ukončení činnosti?
- 3) Po uplynutí jaké lhůty lze vycházet z toho, že zaměstnanec, který již nemá smluvní pracovní poměr, dočasně ukončil svou činnost ve státě zaměstnání, s výhradou konkrétních skutečností nasvědčujících opaku?“

K předběžným otázkám

- 38 Podstatou tří předběžných otázek předkládajícího soudu, které je třeba zkoumat společně, je, zda čl. 11 odst. 3 písm. a) a e) nařízení č. 883/2004 musí být vykládán v tom smyslu, že se na osobu, která má bydliště v jednom členském státě a prostřednictvím agentury práce se sídlem v jiném členském státě vykonává v rámci dočasného přidělení práci na území tohoto jiného členského státu, vztahují v mezidobích mezi uvedenými dočasnými přiděleními k výkonu práce vnitrostátní právní předpisy členského státu jejího zaměstnání, anebo v tom smyslu, že se na tuto osobu v uvedených mezidobích vztahují vnitrostátní právní předpisy členského státu jejího bydliště.
- 39 Podle ustálené judikatury ustanovení hlavy II nařízení č. 883/2004, mezi něž patří čl. 11 odst. 3 tohoto nařízení, zakládají úplný a jednotný systém kolizních norem, jejichž cílem je zajistit, aby pracovníci pohybující se v rámci Unie podléhali systému sociálního zabezpečení pouze jednoho členského státu, aby se tak zabránilo souběhu použitelných vnitrostátních právních předpisů a složitostem, které by z toho mohly vyplývat (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. května 2021, FORMAT Urządzenia i Montaż Przemysłowe, C-879/19, EU:C:2021:409, bod 30 a citovaná judikatura).
- 40 Za tímto účelem čl. 11 odst. 3 písm. a) nařízení č. 883/2004 stanoví zásadu, podle které se na zaměstnance nebo osobu samostatně výdělečně činnou v členském státě vztahují právní předpisy tohoto členského státu.
- 41 Jak uvedl generální advokát v bodě 63 svého stanoviska, existence pracovního poměru se stává bezvýznamnou pouze ve výjimečném případě stanoveném v čl. 11 odst. 2 nařízení č. 883/2004, který staví zaměstnané osoby nebo osoby vykonávající samostatnou výdělečnou činnost na roveň osobám, které pobírají peněžité dávky z důvodu nebo v důsledku takové činnosti.
- 42 V projednávané věci přitom z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že X a Y v mezidobích mezi jejich dočasnými přiděleními k výkonu práce nepožívali výhod uvedených v čl. 11 odst. 2 nařízení č. 883/2004.

- 43 Je tedy třeba určit, zda je třeba mít za to, že X a Y vykonávali v uvedených mezidobích zaměstnání nebo samostatnou výdělečnou činnost ve smyslu čl. 11 odst. 3 písm. a) nařízení č. 883/2004.
- 44 V tomto ohledu je třeba připomenout, že čl. 1 písm. a) nařízení č. 883/2004 definuje pojem „zaměstnání“ jako každou činnost nebo obdobnou situaci, která je za takovou považována pro účely právních předpisů sociálního zabezpečení členského státu, v němž taková činnost nebo obdobná situace existuje.
- 45 V projednávané věci ze spisu, který má Soudní dvůr k dispozici, vyplývá, že X vykonávala svou činnost na základě smlouvy o dočasném přidělení k výkonu práce na dobu určitou, která obsahovala ustanovení, podle kterého měl být pracovní poměr zahájen v okamžiku skutečného zahájení její činnosti a ukončen při ukončení této činnosti. Z toho vyplývá, že v mezidobích mezi jejími dočasnými přiděleními k výkonu práce neexistoval mezi X a agenturou práce pracovní poměr.
- 46 Kromě toho, i když X byla během těchto mezidobí zapsána u několika nizozemských agentur práce, nebyla jimi nikam dočasně přidělena k výkonu práce. Pokud jde o dobrovolnické činnosti a péči o domácnost, které X vykonávala v Nizozemsku během uvedených mezidobí, stačí uvést, že tyto činnosti nelze podle předkládajícího soudu považovat za zaměstnání nebo obdobnou situaci ve smyslu nizozemských právních předpisů.
- 47 Pokud jde o Y, z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že vykonával svou činnost na účet agentury práce na základě pracovní smlouvy na dobu určitou, která začala dne 20. července 2015 a skončila dne 31. prosince 2015, a že se stejnou agenturou uzavřel novou pracovní smlouvu, která začala dne 8. února 2016. V mezidobí mezi těmito dvěma smlouvami, a sice od 1. ledna do 7. února 2016, byl tedy pracovní poměr mezi Y a agenturou práce skončený.
- 48 Z toho vyplývá, že z důvodu ukončení výdělečné činnosti X a Y nevykonávali v mezidobích mezi jejich dočasnými přiděleními k výkonu práce zaměstnání ani se nenacházeli v obdobné situaci ve smyslu nizozemských právních předpisů. V důsledku toho nespádali do působnosti čl. 11 odst. 3 písm. a) nařízení č. 883/2004, takže se na ně nevztahovaly nizozemské právní předpisy.
- 49 Toto konstatování nemůže být zpochybněno rozsudkem ze dne 23. dubna 2015, Franzen a další (C-382/13, EU:C:2015:261), na který odkazuje Komise a předkládající soud. V bodech 50 a 51 tohoto rozsudku totiž Soudní dvůr rozhodl, že právní předpisy členského státu zaměstnání zůstávají použitelné po dobu, kdy dotyčná osoba vykonává výdělečnou činnost na území tohoto členského státu, ale že osoby, které definitivně nebo dočasně ukončily svou profesní činnost, podléhají právním předpisům členského státu, ve kterém mají bydliště. Z toho vyplývá, jak uvedl generální advokát v bodech 82 a 84 svého stanoviska, že pro účely použití právních předpisů členského státu zaměstnání je vždy nezbytná existence nepřetržitého pracovního poměru. Konkrétní podmínky výkonu práce, jako je okolnost, že práce je vykonávána na částečný úvazek či příležitostně, nebo že konkrétní povinnosti, které z ní vyplývají, jsou pozastaveny, jsou irelevantní, jelikož nemají vliv na nepřetržitost pracovního poměru.
- 50 Za těchto podmínek a vzhledem ke zjištění učiněnému v bodě 48 tohoto rozsudku, X a Y během mezidobí mezi jejich dočasnými přiděleními k výkonu práce spadali do působnosti čl. 11 odst. 3 písm. e) nařízení č. 883/2004, jenž představuje zbytkovou normu, která má zahrnovat všechny osoby nacházející se v situaci, jež není specificky upravena jinými ustanoveními uvedeného nařízení, které zavádí úplný systém pro určení rozhodného práva (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. května 2019, Inspecteur van de Belastingdienst, C-631/17, EU:C:2019:381, bod 31).

- 51 Toto ustanovení totiž stanoví, že se na jiné osoby, na které se nepoužijí písmena a) až d), vztahují právní předpisy členského státu bydliště, aniž jsou dotčena ostatní ustanovení tohoto nařízení, která jim zaručují dávky podle právních předpisů jednoho nebo více členských států. Vztahuje se jak na osoby, které definitivně ukončily svou výdělečnou činnost, tak na osoby, které ji ukončily pouze dočasně (obdobně viz rozsudek ze dne 11. listopadu 2004, Adanez-Vega, C-372/02, EU:C:2004:705, bod 24).
- 52 V projednávané věci přitom situace X a Y během mezidobí mezi jejich dočasnými přiděleními k výkonu práce neodpovídala ani situaci upravené v čl. 11 odst. 3 písm. a) nařízení č. 883/2004, jak bylo uvedeno v bodech 45 až 48 tohoto rozsudku, ani situacím upraveným v čl. 11 odst. 3 písm. b) až d) tohoto nařízení, jelikož posledně uvedené se týkaly úředníků, nezaměstnaných a osob odvedených nebo znovu povolanych do vojenské nebo civilní služby.
- 53 V důsledku toho je třeba na položené otázky odpovědět tak, že čl. 11 odst. 3 písm. a) a e) nařízení č. 883/2004 musí být vykládán v tom smyslu, že se na osobu, která má bydliště v jednom členském státě a prostřednictvím agentury práce se sídlem v jiném členském státě vykonává v rámci dočasného přidělení práci na území tohoto jiného členského státu, vztahují v mezidobích mezi uvedenými dočasnými přiděleními k výkonu práce vnitrostátní právní předpisy členského státu, ve kterém má bydliště, pokud na základě této agenturní pracovní smlouvy pracovní poměr v těchto mezidobích zaniká.

K nákladům řízení

- 54 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

Článek 11 odst. 3 písm. a) a e) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 ze dne 29. dubna 2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení

musí být vykládán v tom smyslu, že

se na osobu, která má bydliště v jednom členském státě a prostřednictvím agentury práce se sídlem v jiném členském státě vykonává v rámci dočasného přidělení práci na území tohoto jiného členského státu, vztahují v mezidobích mezi uvedenými dočasnými přiděleními k výkonu práce vnitrostátní právní předpisy členského státu, ve kterém má bydliště, pokud na základě této agenturní pracovní smlouvy pracovní poměr v těchto mezidobích zaniká.

Podpisy.